

Tota una odissea per anar a entrenar

El club havia mostrat interès per condicionar el terreny, propietat de la Generalitat i abandonat des de fa temps

Tota una odissea per anar a entrenar

Sense Ciutat Esportiva l'equip ha de viatjar per exercitar-se. Ahir va tocar Navata; la setmana que ve, faran sessions a Montilivi, Torremirona i, per primer cop, a Palafrugell

GIRONA | CARLES ROSELL

un tastet dels diferents escenaris Al llarg de sis temporades, l'equip ha trepitjat tota mena de camps per entrenar-se. Una imatge d'aquesta temporada a les instal·lacions de Torremirona, a Navata (Alt Empordà). La cessió del camp del Puig d'en Roca és una de les esperances per aconseguir un lloc fix perquè la primera plantilla i la base hi puguin treballar en el futur. Durant les primeres campanyes del retorn a Segona A, el camp municipal de Riudarenes (la Selva) va acollir un bon grapat d'entrenaments de l'equip blanc-i-vermell. L'any passat, amb Rubi al capdavant, la plantilla va desplaçar-se unes quantes vegades a Jafre (Baix Empordà).

Any nou, velles rutines. Més que velles, eternes. Les de buscar-se la vida per entrenar. Amunt i avall. Aquí i allà. El Girona estrena el 2014 de la mateixa manera com va acabar l'any anterior. I l'anterior. I així, des que va retornar a la Segona Divisió A. Sense unes instal·lacions com mana la categoria. Sense un camp d'entrenament fix, el que obliga a jugadors i tècnics a anar de bòlit setmana rere setmana, planificant les sessions de treball depenent de l'estat de la gespa de Montilivi i, de passada, fent una mica de turisme per la demarcació. El camp de Palafrugell (Baix Empordà), on l'equip s'hi exercitarà la setmana vinent, i on està previst que ho faci més vegades aquesta temporada, no ha fet més que engreixar una llista que compta amb indrets de tota mena. Javi López, qui fa tot just mig mes que és al capdavant de la plantilla, va debutar ahir amb el seu primer entrenament a les instal·lacions de Torremirona, a Navata. L'escenari és perfecte: no només pels voltants, sinó per la impecable gespa natural. Una bona elecció, si no fos perquè cada cop que toca desplaçar-s'hi, futbolistes i tècnics han de fer més de 80 quilòmetres sumant el viatge d'anada i el de tornada. "Hi estem acostumats. És difícil veure una cosa així, però no tenim cap altre remei", diu una veu dins el vestidor. "Entre tots fem pinya, agafem uns quants cotxes i fem el viatge. No queda cap altra solució. Ens ho prenem bé. Som professionals i és el que hi ha", n'assegura una altra.

Torremirona és un dels molts escenaris que, al llarg d'aquestes últimes sis temporades, han vist en primera persona als jugadors del primer equip del Girona. Les instal·lacions de Navata ja fa anys que acullen els entrenaments de l'equip i fins i tot s'han erigit com l'emplaçament per realitzar-hi alguna estada de pretemporada. Però no es tracta de l'únic indret on l'equip ha treballat. La manca d'infraestructures i la imperiosa necessitat de no forçar la gespa de Montilivi han fet que l'annex del costat de l'estadi es quedi petit, obligant el club a buscar-se la vida any rere any.

En més d'una ocasió, el president i el directiu de torn han assegurat que la construcció d'una Ciutat Esportiva, o al seu defecte d'un camp d'entrenament en condicions, és una de les tasques pendents. No els falta raó, però a l'hora de la veritat, ja sigui per falta de recursos econòmics, per la manca d'acord amb les institucions o perquè encara no s'ha trobat el lloc adequat, el cas és que el Girona segueix orfe d'aquesta mena d'infraestructura. Això

no només afecta el primer equip; la base també se n'ha vist perjudicada. Sense anar més lluny, aquest curs, el filial de Primera Catalana ha hagut de canviar el camp de Torres de Palau pel de Vilablareix, on juga els seus partits de Lliga.

Precisament, aquest mateix escenari acull des de la passada temporada entrenaments de la primera plantilla. Malgrat tractar-se de gespa artificial, la proximitat ha jugat un factor clau per als gironins, que de tant en tant s'hi deixen caure per exercitar-se. Javi López ja l'ha trepitjat, com en el seu dia va fer Ricardo Rodríguez o fins i tot Rubi, l'últim any. Aquest últim i el seu cos tècnic, però, també van haver de fer quilòmetres la darrera temporada quan, durant uns mesos, l'equip va desplaçar-se fins a Jafre (Baix Empordà), un dels altres camps. Però encara n'hi ha més.

Els primers anys del retorn a Segona A, els blanc-i-vermells van fixar com a segona residència les instal·lacions de Riudarenes, un escenari que se solia repetir setmana rere setmana. El van trepitjar el Girona de Raül Agné, Cristóbal Parralo i també Narcís Julià. Fins i tot s'hi va disputar algun amistós de pretemporada, ara fa uns quants estius. Un dels altres camps és el de Vilamallà (Alt Empordà), on els jugadors es van desplaçar sobretot el primer any. Precisament allà és on, l'estiu del 2008, Raül Agné va patir una lesió mentre feia de jugador en un dels entrenaments. A tots ells se'ls ha de sumar el Top Ten de Blanes, instal·lacions que van aparèixer durant uns mesos de la campanya 2011/2012. L'últim camp a aparèixer ha estat el de Palafrugell. Serà aquest proper dimarts, 7 de gener, quan els futbolistes del Girona i el cos tècnic encapçalat per Javi López s'hi desplaçaran per primer cop.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2014/01/03/tota-odissea-entrenar/650255.html?utm_source=rss